

ler i hvert fald i domstolssystemet. Spørgsmålet om, hvorvidt en ansat er berettiget til erstatning, afgøres således efter dansk rets almindelige erstatningsretlige regler. Dette er en afgørelse, der i givet fald skal træffes af domstolene.

Af samme grund finder Indenrigs- og Sundhedsministeriet, at det i forlængelse af Klagereformudvalgets forslag bør kodificeres, at ansættelsesretlige regler ikke er omfattet af tilsynsmyndighedernes kompetence. I overensstemmelse med Klagereformudvalgets anbefaling af, at ansættelsesretlige regler ikke skal være omfattet af tilsynet, markeres det hermed, at ikke blot ansættelsesretlige regler, der udelukkende gælder for kommunalt ansatte, men også ansættelsesretlige regler i øvrigt er undtaget fra tilsynsmyndighedernes kompetence.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder derimod, at tilsynsmyndigheden i almindelighed har gode forudsætninger for at vurdere, hvorvidt forvaltningsloven eller anden offentligretlig lovgivning, herunder offentligretlige retsgrundsætninger, der ikke er af ansættelsesretlig karakter, er tilsidesat i forbindelse med uoverensstemmelser mellem en kommune og dens ansatte. Det er endvidere ministeriets indtryk, at et relativt stort antal sager om bl.a. afskedigelse i kommunerne vedrører sådanne formelle sagsbehandlingsspørgsmål. Disse spørgsmål er som udgangspunkt omfattet af tilsynets kompetence.

Der henvises til *lovforslagets § 1, nr. 16*, til den foreslåede bestemmelse i lov om kommunernes styrelse § 48, stk. 2.

5.1.5. Forholdet mellem tilsynet og særlige klage- eller tilsynsmyndigheder

I henhold til *gældende ret* kan kommunaltilsynet ikke tage stilling til en klage, hvis en anden klageinstans eller tilsynsmyndighed har kompetence til at behandle den konkrete klage. Dette gælder ikke blot i de tilfælde, hvor den pågældende klage- eller tilsynsmyndighed har videregående muligheder for prøvelse og omgørelse af den kommunale beslutning end kommunaltilsynet, men i alle situationer, hvor den særlige klage- eller tilsynsmyndighed kan afgøre klagen. Hvis sagen er omfattet af en rekursmyndigheds generelle kompetence, men denne myndighed ikke kan tage stilling til sagen af formelle grunde, f.eks. fordi en klagefrist er sprunget, eller der ikke er en klageberettiget klager, eller ingen klageberettiget ønsker at klage til rekursinstansen over en ulovlig begunstigende afgørelse, er der intet til hinder for, at kommunaltilsynet behandler sagen.

Såfremt der er en særlig lovbestemt sektormyndighed, som fører tilsyn med kommunale beslutninger på et nærmere angivet område, anses det normalt – medmindre der i den lovgivning, hvorved sektortilsynet er oprettet, er holdepunkter for det modsatte – for at udelukke det almindelige kommunaltilsyns kompetence i det omfang, den særlige tilsynsmyndighed er kompetent.

Der henvises til beskrivelsen af gældende ret i betænkning nr. 1395/2000, side 192 ff.

Klagereformudvalget finder det hensigtsmæssigt, at der ikke er tvivl om, hvilken myndighed der har ansvaret for at tage stilling til lovligheden af en kommunal beslutning, og at der normalt kun er én type prøvelsesmyndighed, der behandler en sag. Udvalget finder det endvidere hensigtsmæssigt, at det er kommunaltilsynet, der i overensstemmelse med gældende ret bør træde i baggrunden, såfremt der er en særlig rekursmyndighed eller tilsynsmyndighed, som kan tage stilling til en sag.

Efter udvalgets opfattelse bør det i alle tilfælde, hvor en sektortilsynsmyndighed har kompetence til at føre tilsyn, være denne og ikke kommunaltilsynet, der tager stilling til en given sag, også i tilfælde hvor sektormyndigheden alene er beføjet til at afgive en retligt uforbindende udtalelse. Det er endvidere udvalgets opfattelse, at kommunaltilsynet bør vige, hvis der er en rekursmyndighed, der kan tage stilling til den pågældende sag. Klagereformudvalget foreslår derfor, at det af en bestemmelse i lov om kommunernes styrelse fremgår, at statsamtmanden ikke fører tilsyn med kommunernes overholdelse af lovgivning i det omfang, der er særlige klage- eller tilsynsmyndigheder, som kan tage stilling til den pågældende sag.

Herved sikres, at det er det almindelige kommunaltilsyn, der viger for særlige rekurs- eller tilsynsmyndigheder. Det sikres endvidere, at kommunaltilsynet kan tage stilling til spørgsmål, som en særlig rekurs- eller tilsynsmyndighed ikke kan behandle. Der vil således som udgangspunkt kun være én myndighed, der behandler spørgsmål om en kommunes overholdelse af lovgivningen i en sag.

Der henvises til betænkning nr. 1395/2000, side 303 – 306.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er enig i Klagereformudvalgets forslag. Det er et grundlæggende retssikkerhedsmæssigt princip, at det er muligt ud fra affattelsen af lovteksten at forstå, hvilke forhold lovgivningen har til formål at regulere. Ministeriet finder det endvidere hensigtsmæssigt, at det er muligt at danne sig et samlet overblik over tilsynets kompetence ved en gennemgang af lov om kommunernes styrelse.